

[Fuglsang.]

har dristet sig til at hævde, at det, som foregik i Libanon, skulle være en sovjetisk aggression.

Hvad begivenhederne i det fjerne østen angår, er baggrunden den, at medens USA simpelt hen stædigt og snæversynet nægter at anerkende den faktiske eksistens af Den kinesiske Folkerepubliks 600 millioner mennesker, sikrer de samtidig ved militær støtte, at Kinas gamle diktator Chiang Kai-Shek fortsat kan sidde som hersker på den kinesiske ø Taiwan og derudover stadig være i besiddelse af en række øer direkte ved Kinas kyst som basis for angrebshandlinger mod Kina selv.

Det drejer sig i begge de her nævnte tilfælde om områder, som ligger langt fra os og for så vidt også langt uden for vore interesser, men ikke desto mindre er det sådan, at disse begivenheder takket være vort medlemskab af NATO kunne have draget os ind i en verdenskrigs ragnarok. Det illustrerer ikke just påstanden om, at NATO skulle være et fredsinstrument.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft næde for øvrigt i sin redegørelse til endnu mere forbavsende konklusioner, idet han hævdede, at indtil Atlantpagten blev oprettet, udvidede Sovjetunionen i strid med trufne aftaler sin europæiske magtsfære med $1\frac{1}{2}$ million km² og 115 millioner indbyggere. Jeg er ikke helt klar over, hvad det er for mærkelige områder, der her er tænkt på, hvis der da ikke skulle være tale om lande, som før krigen var selvstændige, som før krigen var deltagere i forsvarsalliancer og blokke, og som opstod i selve krigens proces på linje med de aftaler, som var truffet de allierede magter imellem.

Der er i tidens løb holdt adskillige taler om NATO som et værn om landene i den såkaldte frie verden, om deres selvstændighed og deres demokratiske interesser. Hvad disse garantier i praksis er værd, kan det lille Island tale med om. Simpelt hen fordi det var en livsnødvendighed for dette land, udvidede det, som man ved, sidste år sine søgrænser til 12 sømil, men hvilken forståelse mødte dette lille folk i NATO eller hos dets store allierede England? I denne forbindelse vil jeg tillade mig at føre det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tankegang videre: når man således svigter det lille

Islands 150 000 indbyggere på et spørgsmål, som er af så afgørende betydning for landet, hvilken tillid kan f. eks. vort land med $4\frac{1}{2}$ million mennesker så have til, at vi vil møde større støtte og forståelse, om vi skulle komme i en tilsvarende situation? Jeg tror vi har lov til ud fra vor egen erfaring at sige, at der findes intet som helst grundlag for, at vi skulle nære en sådan tillid.

Da vi i sin tid tilsluttede os NATO, skete det under højtidelige forsikringer fra den daværende regerings udenrigsminister om, at også som medlem af NATO blev det Danmark selv, der skulle afgøre omfanget af sine militære udgifter, og at disse ikke måtte gå ud over rammerne for vort lille lands økonomiske bæreevne eller rammerne for, hvad vor sociale standard var i stand til at bære. Netop på denne baggrund kan det ikke andet end gøre et noget ejendommeligt indtryk at erfare, at før folketinget og det folk, som i enhver henseende vil komme til at lægge ryg til, har fået mulighed for at tage stilling til regeringens nye forsvarsforslag, er dette blevet forelagt NATOs hovedkvarter i Paris. Der er gået nogle år, siden forfatningskampen herhjemme førte til folketingsparlamentarismens sejr, til gennemførelsen af parolen, at der er ingen over og ingen ved siden af folketinget. Har man da ikke lov til at spørge: med hvilken ret — og måske: ud fra hvilke forpligtelser — gør man nu reelt NATOs generalstab til en myndighed ikke alene ved siden af, men faktisk forud for folketinget og dets bemyndigelser?

På linje hermed er spørgsmålet om at holde vore militærudgifter inden for landets bæreevne og på et sådant niveau, at de ikke generer landets sociale standard. Hvem skal afgøre, om dette sidste ikke sker? Ja, rent naturligt må man vel svare: det skal vi selvfølgelig selv — hvem ellers? Men i praksis ser det ikke altid sådan ud. Jeg tænker i denne forbindelse på en tale, som den amerikanske ambassadør, Val Peterson, ifølge Berlingske Tidende for nylig holdt for KU på Frederiksberg. I den fortalte denne repræsentant for en fremmed stat os danske, at „vi“ — det vil i dette tilfælde sige amerikanerne — havde kigget på Danmarks statsbudget og ved hjælp af regnestokke o. lign. havde „vi“ regnet ud, at Danmarks sociale udgifter i de senere år var steget med 870 mill. kr. På denne baggrund blev det så